

PERDONA PERÒ VULL
CASAR-ME AMB TU

FEDERICO MOCCIA
PERDONA PERÒ
VULL CASAR-ME
AMB TU

Traducció de L. Font, O. Sánchez i C. Sans

Columna

TÍTOL ORIGINAL: *SCUSA MA TI VOGLIO SPOSARE*

PRIMERA EDICIÓ: GENER DEL 2010

© FEDERICO MOCCIA, 2010

© DE LA TRADUCCIÓ DE L'ITALIÀ: LAIA FONT MATEU,
ORIOI SÁNCHEZ VAQUÉ I CARLES SANS, 2010

© EDITORIAL PLANETA, S.A., 2010

© DE LES CARACTERÍSTIQUES D'AQUESTA EDICIÓ:

COLUMNA EDICIONS, S.A.

CARRER PEU DE LA CREU, 4 - 08001 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-1118-9

DIPÒSIT LEGAL: B. I.968-2010

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

CARRER MALLORCA, 374 - 08030 BARCELONA

IMPRÈS A: LIBERDÚPLEX, S.L.

www.columnaedicions.cat

Aquest llibre no podrà ser
reproduït, ni totalment ni parcialment,
sense el permís previ escrit de l'editor.

Tots els drets reservats.

*Als meus amics. Casats o no.
I a tots aquells que s'ho estan pensant.*

Ti sposerò perché
mi sai comprendere
e nessuno lo sa fare come te

ti sposerò perché
ti piace ridere
e sei mezza matta proprio come me

ti sposerò perciò
ci puoi scommettere
quando un giorno quando io ti troverò

EROS RAMAZZOTTI,
«Ti sposerò perché»

U

«**T**'estimo».

Voldria pronunciar-ho gairebé en silenci, xiuxiuejant-ho. En canvi, l'Alex simplement somriu i la mira. Dorm, així, entre els llençols, abandonada. Dolça, tendra, sensual, amb la boca lleugerament emmurriada, amb aquells llavis entreoberts que encara tenen gust d'amor. El seu amor. El seu gran amor. S'atura, es posa tens. Un dubte. Niki, t'ha agradat mai algú altre? L'Alex es queda en silenci fins i tot amb els seus pensaments, immòbil, s'allunya una mica com per enfocar millor. Somriu. No, no pot ser. Però què dic? A la Niki agradar-li algú altre... És impossible. I altre cop algun dubte, una lleu penombra, algun espai de la seva vida a què ell no ha tingut mai accés. I la seva fràgil seguretat es desfà de seguida, com un gelat a la platja en ple agost a la mà d'algú que ha decidit fer règim.

Ara ja ha passat un any des que van tornar d'aquell far, de l'Isola Blu, de l'esplèndida illa dels enamorats.

I en un moment ja hi torna a ser.

Finals de setembre.

—Alex, mira... Mira... No tinc por!

La Niki és dalt de tot dels esculls, completament nua, gairebé dibuixada contra el sol, darrere seu; un somriure a contrallum. I un crit.

—Em tirooo! —I salta al buit. I els seus cabells foscos,

llargs, amb alguns reflexos aclarits pel sol i el mar, per tots aquells dies que han passat a l'illa, queden lleugerament més enrere, i després, plof! És a l'aigua. Milers de bombolletes blaves al voltant d'ella, que desapareix en el blau d'aquell mar. L'Alex somriu i branda el cap divertit.

—No m'ho puc creure, no m'ho puc creure...

Llavors s'aixeca de l'escull, més avall, on llegia el diari, i ell també s'hi llança. Al cap d'un moment emergeix prop d'aquelles bombolletes i la veu aparèixer que ja somriu.

—Què, t'ha agradat, eh? Tu no ho sabries fer, no t'hi atreueixes.

—Què dius?

—Doncs au, va..., vinga, tira't!

—No, ara, no... Tinc coses millors per fer...

I riuen divertits i s'abracen, nus, amb els peus que es mouen de pressa sota l'aigua per mantenir-se a la superfície. I un petó salat, llarg, tendre, aquell gust dolç d'amor. I els seus cossos calents que s'acosten i s'uneixen en aquella aigua fresca. Sols. Sols enmig del mar. I un petó i un altre i encara un altre. Llavors, aquella ràfega de vent. El diari vola, abandona l'escull, s'enlaira, voleia lluny, amunt, més amunt, com un estel sense fil que, furiós i rebel, de sobte s'obre i estén les ales, i és com si es multipliqués en més diaris idèntics, puf, que també s'obren al vent i després cauen avall, en picat, sobre l'Alex i la Niki.

—Nooo! El meu diari...

—Alex, però què importa! Què havies de saber?

I llavors se separen i neden de pressa per recollir pàgines mullades, un anunci, una mala notícia, comptes econòmics, societat, política, espectacles.

—Apa, mira..., el meu diari...

Però és un moment. Després l'Alex somriu. És veritat, què havia de saber? Què necessito? Res. Ho tinc tot. La tinc a ella.

L'Alex mira la Niki mentre fa un sospir i es regira en el llit com si hagués sentit tots aquells records seus. Llavors ella fa un sospir més llarg i torna a dormir com si res. I l'Alex, com per art de màgia, torna allà baix, davant d'aquell foc encès a la

platja, aquell mateix vespre, i mengen peix fresc del dia rostint-lo damunt de la llenya que han recollit dels matolls d'allà a la vora. Després, quedar-se durant hores davant d'aquelles flames que de mica en mica es van apagant, escoltar la respiració del mar i banyar-se de nit sota la lluna en aquells tolls que s'han format després de la marea alta. Aquella aigua de mar, empresonada durant el dia de sol, ara és calenta.

—Ei, vine, va, fem-nos a la gruta capvespre, no, espera, a la gruta reflectida, o a la gruta arc de sant Martí... —Donar nom a cada racó de platja, des dels tolls naturals fins als arbres, a les roques, als esculls—. Ui, sí, aquell és l'escull elefant! —Només per l'estranya corba semblant a una orella curiosa—. I aquell, en canvi, l'escull lluna, i aquell l'escull gat... I aquell, el reconeixes?

—No, què és?

—És l'escull sexe... —I s'acosta i fa una mossegada a l'Alex.

—Ai, Niki...

—Que avorrit que ets... Jo em pensava que en aquesta illa érem com a *El llac blau!*

—En realitat, jo pensava més en Robinson Crusoe i el seu Divendres...

—Ah, sí... Doncs llavors faré la salvatge de debò! —I fa una altra mossegada a l'Alex.

—Ai, però Niki...

Perdre la noció del dia i de la nit, del temps que passa, de les cites que no tens, menjar i beure només quan en tens necessitat de debò, no tenir cap problema, cap discussió, ni gelosia.

—Això és el paradís...

—Potser sí, o s'hi deu acostar molt...

—Ei... —La Niki somriu—. Què fas?

—En tinc ganes...

—Però així anirem a l'infern...

—Al paradís, perdona però si et dic amor tinc un passió...

La Niki fa bombolletes amb els llavis, com un lleuger claspoteig d'una nena petita indecisa sobre què dir realment, com

si així i tot necessités que la tinguessin una mica en compte. I l'estimessin. L'Alex la mira i somriu.

Ara ja han tornat a Roma, des de fa més d'un any. I cada dia ha sigut diferent, com si tots dos s'haguessin pres al peu de la lletra aquella cançó dels Subsonica. «Abitudine tra noi è un soggetto da evitare, tra le frasi di dolore e gioia, nei desideri, non ci si è concessa mai...».*

Després la Niki es va matricular a Lletres, va començar a estudiar de seguida i ja ha fet uns quants exàmens. I l'Alex va tornar a treballar, però el temps passat a l'Isola Blu és com si els hagués marcat, els va fer màgics, segurs... Tot i això, l'Alex, al cap d'uns quants dies de la tornada, es va sentir estrany de trobar-se de nou en la vella realitat de sempre. I va prendre una decisió. Va voler deixar-ho tot enrere, perquè cap pàgina d'aquesta nova vida no pogués tenir mai més el sabor del passat.

I així, aquell dia, aquella sorpresa increïble.

—Alex, però així semblem dos bojos...

—Què dius... No hi has de pensar...

—I com vols que no hi pensi?

—Doncs no hi pensis i prou. Ja hem arribat.

L'Alex baixa del cotxe i fa la volta ràpidament.

—Espera, que t'ajudo.

—Home, i tant... Si et sembla baixaré tota sola amb els ulls tapats! Potser baixo per la banda equivocada, travesso el carrer i...

—Amor! No ho diguis ni en broma... Però igualment en aquest cas no t'oblidaria mai.

—Burro!

La Niki, encara amb els ulls tapats, intenta pegar-li a l'espatlla, però com que no s'hi veu, pega a l'aire, després ho torna a provar i aquest cop l'encerta en tot el coll.

—Ai!

—T'està bé...

* «El costum entre nosaltres és un tema que cal evitar, entre les frases de dolor i alegria, en els desitjos, no ens ha estat mai concedit». (*N. dels t.*)

—Per què?

—Home... Quan dius maldats...

L'Alex es frega el clatell davant la mirada esbalaïda del porter.

—Però, amor, si ho has dit tu...

—Sí, però després tu has fet la gracieta idiota!

—Quina?

—Ho saps perfectament..., que no m'oblidaries mai si anés a parar sota un cotxe...

L'Alex l'agafa de la mà i la duu cap al portal.

—Has entès què he dit, Alex?

La Niki li fa un pessic.

—Ai! I tant, amor...

—Tu no m'has d'oblidar mai, deixant de banda...

—Entesos, però igualment d'aquesta manera el record es reforça, si ara amb els ulls tapats t'atropella una moto, per exemple...

—Burro! —La Niki intenta pegar-li de nou, però aquesta vegada l'Alex s'ajup de pressa i se li posa darrere per no entomar cap cop més.

—Amor, que feia broma...

La Niki mira de pessigar-lo altre cop.

—I jo també!

L'Alex intenta desfer-se de la seva mà, però finalment aquesta vegada també l'enganxa.

—Ai!

—Ho has entès o no? —La Niki riu i continua provant de pessigar-lo mentre l'Alex l'empeny endavant amb les mans a les espatlles i estirant el cos cada vegada més enrere.

—Bon dia, senyor Belli. —El porter el saluda tot divertit. L'Alex li fa un senyal perquè no digui res posant-se l'índex davant de la boca.

—Xsst!

La Niki es gira encara amb els ulls tapats, però sospitant alguna cosa.

—Qui era?

—Un senyor.

—Sí, ja ho sé, l'he sentit..., i et coneix! Però on som?

—És una sorpresa! I, a més, duus els ulls tapats... Si et sembla et diré on som! Si és que... Ja està, atura't aquí.

L'Alex li passa davant i obre la porta.

—Quieta, eh...

—Estic quieta.

La Niki esbufega i plega els braços sobre el pit, l'Alex entra i crida l'ascensor, després torna a buscar-la.

—Va, endavant, així, compte amb l'esglao, tot recte...
Compte!

La Niki s'espanta i fa un salt enrere.

—Què passa?

—Ah, no, perdona, res... M'he equivocat!

—Burro! M'has espantat, burro!

—Amor... M'estàs dient massa paraulotes... Em tractes molt malament!

—Però si fas el burro!

L'Alex riu i està a punt de prémer el botó de l'ascensor, però abans que les portes es tanquin també hi entra un home. Té una cara alegre, és grassonet, sobre els seixanta anys. Es queda un moment perplex, es mira l'Alex tot divertit, després la Niki amb els ulls tapats, i altre cop l'Alex. Llavors arqueja la cella i fa cara d'home viscut, molt viscut.

—Aneu, aneu..., sols!

I surt amb el somriure de qui sembla que la sap molt llarga.

L'Alex branda el cap i pitja el botó. Les portes es tanquen. La Niki té curiositat i està lleugerament nerviosa.

—Però es pot saber què està passant?

—Res, amor, res, tot va bé.

L'ascensor arriba al pis.

—Va, segueix-me. —L'Alex l'agafa de la mà i la guia al llarg del replà, obre la porta de pressa, fa entrar la Niki i la tanca rere seu.

—Va, vine, Niki... Vine amb mi. Compte, molt bé, passa per aquí.

L'ajuda a superar una tauleta baixa, un sofà encara embolicat amb cel·lofana, un penjador, un televisor embalat. Llavors, obre la porta d'una habitació gran.

—Preparada? Ta-txan...

L'Alex li treu la bena dels ulls.

—No m'ho puc creure... Si sóc a la meua habitació! —La Niki mira al seu voltant—. Com t'ho has fet per entrar a casa meua...? Però quina és la sorpresa? Eren els meus pares, els d'abans? Tenien una veu... No m'han semblat ells. —La Niki surt fora de l'habitació i gairebé té un ensurt. Hi ha una sala diferent, un passadís diferent, altres habitacions, i uns banys i una cuina completament diferents. Després torna a la seva habitació.

—Però com pot ser? —I veu la seva mateixa taula, els mateixos postres, les mateixes cortines, els mateixos peluixos—. Totes les meves coses..., aquí, en una altra casa!

—Sí, m'he mudat per tu, m'agradaria que sentissis aquesta casa nova com si fos teua... —Llavors l'abraça—. Mira, i quan vulguis estar aquí amb mi, tens la teua habitació i tot... —L'Alex s'acosta i li ensenya en el telèfon mòbil totes les fotos de l'habitació de la Niki que encara guarda.

—Però com t'ho has fet?

—Una foto de tant en tant... —L'Alex somriu i es torna a posar el mòbil a la butxaca—. Sobretot no ha sigut fàcil trobar tots els peluixos... T'agrada? No pots dir que no... Ho has triat tot tu!

La Nikiriu i l'Alex se li acosta i l'abraça.

—La inaugurem? —I li fa un petó lleuger, tendre, alegre. Llavors se separa i somriu, i li xiuxiueja baixet, perdut entre els seus cabells, a cau d'orella—: Som a la teua habitació... Però no hi ha perill que entrin els teus pares! És perfecte. Adrenalina..., però amb seguretat. —I acaben damunt del llit nou. El llit d'ella, el llit d'ells. I en un moment es perden en aquella rialla, en aquell sospir, en aquell nou niu que de seguida pren gust d'amor.

Més tard.

—Ah... Aquests serien els teus calaixos de sota la taula...
—l'Alex s'hi acosta i els obre tots tres alhora—, però aquí són falsos, els he convertit en una petita nevereta... —I en treu una ampolla de xampany—. Vés a saber què hi havia en els de casa teva... Vaig intentar obrir-los, però sempre estaven tancats amb clau...

La Niki somriu.

—Petits o grans... secrets.

I l'Alex la mira, primer somriu, després es neguiteja. Però, llavors, un petó i un altre i encara un altre. I una mica de xampany i un brindis:

—Per la casa nova!

I aquelles bombolletes, aquella rialla i aquella mirada de cop i volta diferent... I la gelosia de sobte s'esborra, puf, se'n va volant, així, amb el gust de tot aquell amor.

L'Alex l'agafa de la mà i li ensenya la resta de la casa, la sala, la cuina, els banys, totes les coses que encara han de triar plegats. Entren al dormitori.

—És realment preciós... —I l'Alex veu la seva agenda sobre la còmoda. Recorda el que ha escrit, les paraules i totes les ximpleries, proves inútils que ha fet al despatx. I aquella frase. «Hi ha un moment a la vida en què se sap perfectament que aquell és el moment de saltar. Ara o mai. Ara o res no serà mai més com abans. I aquest és el moment». Saltar. Saltar. Llavors, tot d'una, la seva veu. Altre cop ara, nit.

—Alex...

Es gira cap a ella.

—Eh? Sí, amor, digue'm...

La Niki té els ulls lleugerament entreoberts.

—Quina hora és? Per què no dorms?

—Estic pensant...

—Deixa de treballar de tant en tant, amor... Ets boníssim...

La Niki es gira a poc a poc cap a l'altra banda i se li destapen una mica les cames, i en un moment encén tots els seus desitjos. L'Alex somriu. No. La deixaré descansar.

—Dorm, tresor. T'estimo...

—Ahà... Jo també. —Una darrera mirada a aquella agenda. Ara o mai. I llavors l'Alex s'esmuny sota els llençols amb un somriure, com si ja hagués passat tot. I l'abraça per darrere. La Niki també somriu. I ell l'estreny una mica més fort. Sí. És just això.